

OH

VUKK!

2018:

● oh vukk!

● oh yes!

(Vink aan wat van toepassing is)

Concert VU-Kamerkoor

December 2018

Arvo Pärt

Gebed na de canon

Pēteris Vasks

Madrigāls

Joep Franssens

Harmony of the Spheres, deel I en IV

pauze

Visioenen van 2068

Visioen 1

Imre Ploeg

Wat gezegd moet worden dat is dit

Visioen 2

Ernst Reijseger

Ooit was elk woord een lied

Visioen 3

Roel van Oosten

Utopia

Visioen 4

Merlijn Twaalfhoven

Gras dat niet bezeten is

Beste mensen,

2068 – kunt u zich er iets bij voorstellen? Waar u woont? Waar uw kinderen? Ik vind het maar lastig. Misschien ontvang ik dat jaar wel een bericht, in morsecode, of hoe dat dan ook gaat, met: “Het VU-Kamerkoor bestaat 100 jaar. Zingt u mee bij ons jubileum?” Ik verheug me er nu al op.

De wereld over vijftig jaar dus. De visioenen en overpeinzingen van de koorleden bewerkte Wytske Versteeg tot een bedachtzaam libretto, waar vier componisten mee aan de slag gingen.

De werken die u vanavond zult horen, doen er toe. Ze doen ertoe, omdat ze over onze wereld gaan. Meer hebben we niet. Maar al zouden poolkappen en polders verdwijnen, muziek zal er nog altijd zijn – en daarom zijn we vanavond hier: om vijftig jaar mooie muziek te vieren.

Bijna twee jaar geleden werden de eerste plannen voor dit grootse jubileum gesmeed. Dat begon bij fondsaanvragen, want zonder financiële steun was dit bijzondere project niet van de grond gekomen. Maar ook niet zonder de inspanningen van Peter-Ben Smit en Beata Kis, die ik hier in het bijzonder wil bedanken. Helaas kunnen ze dit project niet meezingen, maar in het voorjaar zijn ze weer van de partij.

In april 2019 gaan we op zoek naar het zwanenzang-effect in de laatste koorwerken van Schutz tot Schubert, en van Bach tot Brahms. Onze zwanenzang zal het zeker niet zijn. Niet alleen hopen we *Visioenen van 2068* in het voorjaar nogmaals uit te voeren, ook hebben we een bijdrage in de operaserie *Licht* van Stockhausen (door De Nationale Opera, Het Koninklijk Conservatorium en Capella Amsterdam o.l.v. Pierre Audi) en staat er een kleine tournee in eigen land op de planning. Wilt u hiervan op de hoogte blijven? Schrijft u zich dan vooral in voor onze concert alert, of word voor een kleine jaarlijkse donatie vriend van het VUKK.

Ik wens u een mooi concert.

Bas Cornelissen
Voorzitter

OH VUKK!

Visioenen van 2068

Hoe ziet de wereld er over 50 jaar uit? De toekomst gaat iedereen aan, maar ernaar toelevan gaat alleen als je je er ook een voorstelling van kunt maken. Het VU-Kamerkoor grijpt haar 50-jarig jubileum aan om de toekomst met een kunstenaarsblik te beschouwen en vanavond te zingen over klimaatverandering en de zorgen over wat komen zal.

Schrijver Wytske Versteeg verwerkte de toekomstvisioenen van de koorleden in een libretto waar maar liefst vier componisten mee aan de slag gingen. Roel van Oosten, Merlijn Twaalfhoven, Ernst Reijseger en Imre Ploeg schetsen ieder een mogelijk toekomstbeeld, van dystopie tot utopie.

Het kan lastig zijn je een voorstelling te maken van iets ontastbaars als klimaatverandering. Merlijn Twaalfhoven maakt in *Gras dat niet bezeten is* de klimaatverandering hoorbaar door de temperatuurmetingen van NASA van 1880 tot nu om te zetten in muziek. De luisteraar wordt aangezet om na te denken over de steeds verdergaande opwarming van de aarde en stijging van de zeespiegel: staat het warme water ons straks aan de lippen?

Ernst Reijseger schetst in *Ooit was elk woord een lied* een duistere toekomst vol ziektes. Kun je nog wel zingen in een wereld die wemelt van dodelijke virussen? Maar wie weet zullen we erin slagen, het niet zo ver te laten komen.

Roel van Oosten tekent een voorzichtig optimistisch toekomstbeeld in *Utopia*: komt er misschien een omslagpunt?

In het werk van Imre Ploeg, *Wat gezegd moet worden dat is dit*, is er niet alleen ruimte voor de dingen die voorbijgaan, maar ook voor wat altijd zal blijven: liefde en menselijkheid.

De eerste helft van het concert zingt het koor prachtige werken van Pärt, Franssens en Vasks over het hiernamaals, vergankelijkheid en de harmonie van het universum. Daarna nodigt het VU-Kamerkoor je uit om je fantasie de vrije loop te laten en samen de toekomst tegemoet te treden.

Arvo Pärt

Gebed na de canon

Vladyko Christe, Bozje, izje strastmi svoimi
strasti moja istselivjy i jazvami svoimi
jazvy moja oevratsjevavyj.

Daroej mne, mnogo Tebe pregresjivsjemoe,
slezy oemilenija, srastvori mojemoe teloe
ot obonjanija Zjivotvorjasjtsjago Tela Tvojego,

i nasladi doesjoe mojoe Tvojeje Tsjestnojoe
Krovijoe ot goresti, jejoezje mja soprotivnik
napoi.

Vozvysi moj oem k Tebe, doloe poniksji,
i vozvedi ot propasti pogibeli.

Jako ne imam pokajanija, ne imam oemile-
nija, ne imam slezy oetesjitelnyja, vozvod-
jasjtsjija tsjada ko svojemoe nasledijoe.

*Heerser Christus, God, door Uw lijden
is mijn lijden geheeld en door Uw wonden
zijn mijn wonden genezen.*

*Geef mij, die zwaar tegen u gezondigd heeft,
tranen van gewetenswroeging, doordrenk
mijn lichaam met de welriekendheid van Uw
levenschenkend lichaam,*

*en geef mijn gemoed de zoetheid van Uw
kostbare bloed in plaats van de bitterheid, die
de Vijand me te drinken gaf.*

*Verhef tot U mijn verstand, dat neerwaarts
aangetrokken wordt, en trek het omhoog uit
de afgrond van de ondergang.*

*Want ik heb geen berouw, geen ontroering,
geen troostende tranen, die de kinderen tot
hun erfdeel brengen.*

De Estse componist Arvo Pärt (*1935) ontwikkelde hij in de jaren zeventig zijn bekende tintinnabuli-stijl (tintinnabuli is Latijn voor belletjes, klokjes). Ongeveer in dezelfde tijd bekeerde hij zich tot het Russisch-orthodoxe geloof. Een tekst die toen diepe indruk op hem maakte was de Canon van penitentie, een hymne uit de Russisch-orthodoxe traditie. Deze tekst vol berouw en boetvaardigheid werd in de zevende eeuw geschreven door de heilige Andreas van Kreta. Uiteindelijk besloot Pärt om de complete tekst in Kerkslavisch op muziek te zetten, een twee jaar durende klus die resulteerde in Kanon Pokajanan. Het werd voor het eerst uitgevoerd in 1998 in de Dom van Keulen. Kanon Pokajanan, met een totale lengte van bijna anderhalf uur, bestaat uit een reeks (canon) van acht hymnen en een afsluitend gebed, het Gebed na de canon, dat wij vanavond zingen.

Omratsjichsja oemom v zjitejskich strastech,
ne mogoe vozzreti k Tebe v bolezni,
ne mogoe sogretisja slezami,
jazje k Tebe ljoebve.

No, Vladyko Gospodi lisoese Christe,
sokrovisjtsje blagich, daroej mne pokaja-
nije vsetseloje i serdtse ljoebotroednoje vo
vzyskanije Tvoje,

daroej mne blagodat Tvojoe i obnovi vo mne
zraki Tvojego obraza.

Ostavich Tja - ne ostavi mene. Izydi na vzys-
kanije moje, vozvedi k pazjiti Tvojej i sopritsj-
ti mja ovtsam izbrannago Tvojego stada,

vospitaj mja s nimi ot zlaka Bozjestvennych
Tvoich Tainstv, molitvami Pretsjistyja Tvojeja
Matere i vsech svatych Tvoich. Amin.

*Mijn rede is vertroebeld door de levensbegeer-
ten, in pijn kan ik niet naar u opzien,
kan me niet warmen aan tranen
van liefde voor U.*

*Maar, Heerser, God, Jezus Christus,
schatkamer van zegeningen, geef mij diep
berouw en een hart dat zich met liefde voor
U inspanst,*

*geef me Uw zegening en vernieuw in mij
de kenmerken van Uw beeltenis.*

*Ik heb U verlaten - verlaat mij niet. Kom om
mij te zoeken, en leid mij naar Uw weide en
reken mij tot de schapen van Uw uitverkoren
kudde,*

*voed ons met het gras van Uw Goddelijke
geheimen, door de gebeden van Uw Alreine
Moeder en al Uw heiligen. Amen.*

Pēteris Vasks

Madrigāls

Ar laiku puķes vist un paliek gausas,
ar laiku jūra rāmāk viļņus vels,
ar laiku izžust lielas upes sausas,
ar laiku arī mīkstāka top dzelzs.

Ar laiku kaujām tālām jāizbeidzas,
ar laiku pilīm pāri zāle zels.
Tik lepnums tavs arvienu liesmās kurās,
un pastāvīgi laikam pretī turas.

*Mettertijd zullen bloemen verwelken en
verdorren,
mettertijd zullen zeeën kalmeren,
mettertijd zullen grote rivieren verzanden,
mettertijd zal zelfs ijzer zacht worden.*

*Mettertijd zullen veldslagen eindigen,
mettertijd zal gras over burchten groeien.
Maar jouw trots zal altijd blijven branden,
en de tijd tot in eeuwigheid weerstaan.*

Pēteris Vasks (*1946) speelde als violist en contrabassist in verschillende Letse orkesten, voordat hij in 1973 compositie ging studeren. Sinds 1989 doceert hij zelf compositie aan het conservatorium van Riga. Vasks gebruikt elementen van folkloristische Letse muziek in een hedendaagse muzikale taal. Veel van zijn werken verwijzen naar de natuur, of het Letse landschap, en de (niet altijd positieve) rol van de mens daarin. Naast koormuziek heeft Vasks onder andere ook kamermuziek en symfonieën geschreven. Madrigāls is getoonzet op de Letse vertaling van een madrigaal van de Franse dichter Claude de Pontoux (c.1530-1579).

Joep Franssens

Harmony of the Spheres

I

Hominibus apprime utile est, consuetudines jungere, seseque iis vinculis astringere, quibus aptius de se omnibus unum efficiant, & absolute ea agere, quæ firmandis amicitiiis inserviunt.

Animi tamen non armis, sed Amore, & Generositate vincuntur.

IV

Nos tum agere dico, cum aliquid in nobis, aut extra nos fit, cuius adæquata sumus causa, hoc est cum ex nostra natura aliquid in nobis, aut extra nos sequitur, quod per eandem solam potest clare, et distincte intelligi.

At contra nos pati dico, cum in nobis aliquid fit, vel ex nostra natura aliquid sequitur, cuius nos non, nisi partialis, sumus causa.

I

Het is mensen bovenal van belang onderling banden te smeden, en zich daardoor zodanig te verbinden, dat zij steeds meer samen één eenheid vormen, en absoluut die dingen te doen, die tot versterking van de vriendschap dienen.

Harten worden echter niet door wapens, maar door Liefde en Edelmoedigheid overwonnen.

IV

Ik zeg dat wij handelen, wanneer er iets in of buiten ons gebeurt, waarvan wij zelf de adequate oorzaak zijn, dat wil zeggen, wanneer er iets in of buiten ons uit onze aard voortvloeit, dat uitsluitend uit die aard helder en duidelijk kan worden verklaard.

Daarentegen zeg ik dat wij lijden wanneer er iets in ons gebeurt of wanneer er iets uit onze aard voortvloeit, waarvan wijzelf slechts voor een deel oorzaak zijn.

Joep Franssens (*1955) wordt wel gezien als een Nederlandse vertegenwoordiger van de nieuwe spirituele muziek, een stroming waar ook Arvo Pärt en Pēteris Vasks toe gerekend worden. Zijn Harmony of the Spheres is een monumentale cyclus in vijf delen op citaten uit de Ethica van filosoof Baruch Spinoza (1677). In het centrale deel III, dat de aard van het Goddelijke beschrijft, worden de zangers door een strijkorkest begeleid. De overige a capella delen zijn symmetrisch rond het centrale deel gerangschikt: deel I en V gaan over de banden tussen mensen, delen II en IV over autonomie en vrijheid. Hoewel de losse delen vaker worden uitgevoerd, was het VU-Kamerkoor in 2011 pas het tweede koor dat zich aan de complete cyclus waagde, met Boudewijn Jansen als dirigent en het Ensemble Waterloo als begeleiding. Het VUKK heeft toen ook een schitterende CD uitgebracht. Vanavond zingen we delen I en IV.

Visioenen van 2068

Toekomstvisioenen koorleden (selectie)

Input voor het libretto

Over politiek en de staat van de wereld ben ik pessimistisch. De mens is geneigd tot zelfdestructie, hebzucht, en ronduit dom gedrag. Maar je moet toch proberen je steentje bij te dragen om het de goede kant op te buigen. En je kunt je omringen met gelijkgestemden, er zijn ook een hoop mensen die zich met tomeloze energie inzetten voor een betere wereld, groener, duurzamer, zonder malaria, noem maar op ... en geeft wel hoop! Dat stemt optimistisch! **Wie weet komt er toch binnenkort een omslagpunt. Ik ben alleen bang dat er een ramp voor nodig is voor de meeste mensen om het in te zien - maar misschien is dat ook niet zo erg als ik dat nu vind.**

...

Thema's die voor mij belangrijk zijn:

- Schoonheid, humor en een hoger doel dienen
- Rust, een veilige plek, vertrouwen en stabiliteit
- Enthousiasme en nieuwsgierigheid
- Liefde, dankbaarheid en eerlijkheid
- Overgave, bewustzijn en aandacht

Ik denk dat de thema's universeel zijn en zich niet in grote mate zullen ontwikkelen. Wel in ieder mens op zichzelf. **Iedereen heeft een eigen reis.** Maar als mensheid in het geheel denk ik dat de thema's redelijk stabiel zijn.

...

Wat de toekomst betreft... tja, ik hoop dat muziek een nog grotere rol zal spelen dan nu. Omdat muziek helend en verbindend werkt.

...

Thinking about the future, my mind first wonders backwards and I am reminded of how at ease and careless I felt about my life 5 and more years ago.

I have the feeling that despite going through some of the same hardships in life, we each determine where our mindset leads us: **either we choose to be pessimistic, realistic or optimistic, that's strictly up to us.**

...

We raken veel van de verworvenheden van de 20ste eeuw kwijt - de mensheid is duidelijk over haar hoogtepunt heen. Niemand kan je nog precies uitleggen wat internet was, en dat je in de supermarkt met een stukje plastic vers fruit uit alle hoeken van de wereld kon afhalen. **Maar je houdt hoe dan ook wel een wereld over, en waarschijnlijk ook wel mensen.** Ook al ben je veel kwijt van wat je vroeger had, je zult nog steeds op zoek moeten naar manieren van zingeving. Ik denk dat zingen daar een ontzettend belangrijke rol zal spelen. Het mooie van zingen is dat het er zo weinig voor nodig is: een groep mensen met stemmen, dat is alles. Dan kun je de wereld al wat meer kleur

geven. Ik verwacht niet veel goeds van de toekomst, maar verwacht hoe dan ook wel dat er nog muziek zal zijn, dat er koren zullen zijn. Misschien vragen de nieuwe leden van het VU Kamerkoor zo nu en dan waar 'VU' voor staat, en legt een van de oudere leden dan geduldig uit wat een universiteit was.

...

How do you think the world will look like in 50 year? It's been nearly a year since this question first appeared in my inbox. My response was predictable: carefully avoiding answering it. It is what we have been doing for a while — for at least fifty years, to be precise. Indeed, **the VUKK was not the only club to be founded in 1968. There was another one: the Club of Rome.**

The Club also saw the possibility of sustainable societies, and also recognized that it would take a 'Copernican revolution of the mind'. Nevertheless, given the 'extreme urgency', they were hopeful, and believed that 'an unexpectedly large number of men and women of all ages and conditions will readily respond to the challenge and will be eager to discuss not if but how we can create this new future.' That was 1972 and it should have changed everything.

How to spot a cynic? Ask them about the future, and they will tell you about the past.

...

In fact, we don't even have to talk about the future anymore. Just think of the mass

coral bleaching event last year, which killed off nearly a quarter of the Great Barrier Reef. Or of the ice berg twice the size of Luxembourg that broke off the Larsen C shelf this summer. Or heavy hurricane seasons. Or the thaw slumps in permafrost. And perhaps even more worrying than the climate itself, are the social consequences. But pessimism is a luxury we cannot afford.

...

We leven in een unieke tijd: We hebben het als mensheid nog nooit zo goed gehad, maar als we onze ecologische voetafdruk niet snel verkleinen (van 15 naar 1,5 ton CO₂-uitstoot/jaar), zal de aarde grotendeels onleefbaar worden. We leven nu in een wereld die 1,1 graad warmer is t.o.v. 1880-1990. Geologen hebben een aardig idee van hoe een nog warmere wereld eruit zal zien:

- Bij 1,5 tot 2 graden (bij halen van het Parijs Akkoord met CO₂-piek over 1 jaar) verdwijnt de ijsbeer en het meeste koraal. 600 miljoen mensen uit Afrika moeten vluchten want het is er grotendeels onleefbaar geworden.
- Bij 3 graden (huidige wereldwijde toezeggingen Parijs Akkoord) **verbrandt de Amazone** en wordt Zuid-Europa een woestijn. Klimaatverandering is onomkeerbaar en zal dus verder stijgen.
- Bij 4 graden (zonder klimaatactie, verwachting voor 2100) wordt het de **eeuw van de eenzaamheid**: de meeste dieren en planten leven voor het laatst. De bevroren toendra van Siberië smelt en al

het methaan komt vrij. Het is in de zomer 45 graden in Engeland, de Alpen zijn ijsvrij en **Nederland zal langzaam onder water verdwijnen** (uiteindelijk 25m).

- Bij 5 graden is er geen ijs meer op de polen en de laatste tropische diersoorten zoeken hier hun heil. Alle kuststeden zullen verdwijnen onder water. Het is overal heel warm (10 graden meer in het binnenland) en de oceanen verzuren.
- Bij 6 graden (zonder klimaatactie, leven na 2100) is het Dantes Inferno. Het leven in zee is uitgestorven want die is zuurstofloos geworden. **Het is 30 graden op de Noordpool** (ook in de donkere winter). Het leven op aarde wordt grotendeels verstikt door methaanwolken (die 50 miljoen jaar blijven).

Laten we onze zorgen over de toekomst omzetten in concrete zorgzaamheid. Mijn droom is dat we samen als groep muzikale vrienden gewoon doen wat nodig is: dat we écht ons best doen om elke dag klimaat-vriendelijke keuzes te maken en dat we familie, vrienden, buren, scholen, werkgevers, supermarkten, gemeenten en overheden aanzetten om hetzelfde te doen.

...

Mensen zijn in staat om zich met anderen te verbinden, en misschien is dat ook wel wat het leven de moeite waard maakt. Verbinding vraagt kwetsbaarheid, de moed om jezelf kwetsbaar te maken. **Muziek is een prachtige manier van verbinding**; samen muziek maken schept een verbinding met

elkaar, maar ook met jezelf, en met de luisteraar. Misschien lukt dat met muziek ook zo goed omdat je je in de muziek ook kwetsbaar moet opstellen; zeker met zingen: je geeft een stukje van jezelf, legt je emotie er open en bloot in. Verbinding door muziek.

...

The world in fifty years would be one where human impact on the planet is limited to a minimum, and human societies are by and large self-sustainable.

Energy democracy! **Build your own Wiki-House and 3D print a bridge over your garden ditch.** Sharing by fostering all sorts of commons, from energy to knowledge, to, indeed, our planet.

...

Droom groot, leg de lat hoog, en je kunt tevreden zijn dat je een deel ervan haalt. Maar verder is het leven zinloos en vol ellende. Het enige wat je kunt doen is iets proberen te vinden wat de moeite waard is; dan is het nog steeds zinloos en ellendig, maar wel heel leuk!

...

Als we praten, kunnen onze woorden leugens bevatten, maar als we zingen, kan iedereen voelen of wat we zingen oprecht is of niet. Daarom is muziek de meest directe en diepgaande taal om de spirituele dimensie die wij allemaal nodig hebben, uit te drukken.

Wat maakt ons menselijk? Het is een vraag die de mensheid altijd heeft beziggehouden. Vroeger ging het om de vraag: wat onderscheidt ons van de dieren? Of: wat onderscheidt ons van de goden? Naarmate steeds meer menselijke taken overgenomen worden door slimme technologie zullen we ons gaan afvragen: **wat onderscheidt ons van mechanische, calculerende machines?**

...

Ik denk dat over 50 jaar technologie een nog grotere rol in ons leven speelt dan het nu doet, bijvoorbeeld met **electronica die in ons lichaam zit**. Er worden nu al tests gedaan met chips voor het OV in je lichaam (ik ken een jongen in Stockholm die dat heeft) en de bril van Google heeft de mogelijkheid een elektrische visie over je eigen visie heen te leggen. Met betrekking tot dat laatste denk ik dat men de mogelijkheid zal hebben de werkelijkheid op verschillende manieren te ervaren. Als gevolg hiervan denk ik dat er nog meer verschillen tussen bevolkingsgroepen zullen ontstaan omdat men nog meer in een persoonlijke bubbel leeft. Gesprekken met vreemdelingen zullen nog onnodiger en onaangener gevonden worden. Aan de andere kant zal technologie waarschijnlijk ook **nieuwe vormen van communicatie mogelijk maken** - contacten die afstand of taalbarrières overspannen. Net als nu kan nieuwe technologie dus voor- en nadelen hebben. Ikzelf ben altijd wel te porren voor technologische vernieuwingen en kijk de toekomst positief tegemoet.

...

Al met al zie ik voor de toekomst sowieso: er komen meer mensen; dus neemt de bevolkingsdichtheid sowieso toe; in de ruimte gebeurt dat op sommige plekken meer dan op andere; en vaak versterkt het het bestaande patroon, dus juist de dichter bevolkte plekken groeien harder.

...

In fifty years I have fears about what the world will look like more than hopes, which is a change from my parents' thoughts on this when they were my age. **Epcot Center in Disney World was designed with the "World of the Future" in mind** and many people in their 30's in the 1950s were worried about the state of the world in 50 years, but they were also hopeful. They dreamed of middle class lifestyles that had convenience, maximized leisure time and liberty from the "drudgery" of housework. They also envisioned a stable world order owing to the founding of the United Nations and later NATO.

But my eyes don't wear the rose-colored glasses of my parents as regards "forward" advancement. I fear a world without effective anti-biotics returning, without clean drinking water for large portions of the Earth (which is similar to the present). I fear a world of justice for those who can afford it, health for those who can afford it, and security for those who are the state's priority.

But, on the other hand, I have some hope. Having seen the active, on-going demonstrations and activities against a march down this path, I have hope that whatever

shreds of democracy are left in our lands will be used to stop these fears from becoming realities.

...

Over 50 jaar ben ik 75, met de levensverwachting van dan heb ik wellicht nog 25 jaar te gaan en wie weet mag ik dan nog niet eens met pensioen.

...

My view on the future has a big gap between what is happening - that include my fears and worries, and what I would like the world to be.

I dream of a severe shift in human's

attitude: stop going after the short term pleasures, don't look at what other people think you, replace the need for money, fame and power with wisdom, respect and love. It sounds very utopian, but as soon as we remove our egoistic approach we can be amazing creatures living together. For this of course we have to achieve the feeling of 'less is more' and equality, stop consumerism and replace the need of 'growing' economies with sustainable economies.

...

Ik zing, in mijn dagelijks slenteren, onder meer in dit lieve, mij dierbare koor vol goede bedoelingen, mooie muziek en dappere, mooie mensen.

Ik 'beweeg' al wat zich aandient. Althans, dat probeer ik zo dapper als ik durf.

Waar is de beweging die niet tegen is, maar eenvoudig voor, zonder tegenhanger?

Ik wil graag een plek creëren ... zonder reden. een plek waar ieder thuis mag komen met zichzelf, een plek om te werken met je zelf, om het pad terug te lopen totdat het pad niet meer bestaat ...

Waar ben je thuis, zonder willen en nodig

hebben? De plek waar je geen belang hebt en kunt ondertekenen van wat is, in jou.

Her-Inneren van de hemel waar je vandaan komt. Zonder verdwaling door achtergrond, bescherming, argumentatie, opvoeding, belang, verlies, angst, etc.

De dapperheid om te vragen en mens te worden ...

Deze plek heet: 'thuis voor allen'

...

Wytske Versteeg

Libretto OH VUKK!

How to spot a cynic? Ask them about the future, and they will tell you about the past.

*Als de vink zwijgt
Als de mees zwijgt
Als de nacht valt
Als uit de kronen van de bomen
De vleermuis opstijgt
Het leven valt
Noen nu nog maar, en nacht
De talen zijn gestorven
Het worden is geweest*

*Given the 'extreme urgency', they were hopeful. And believed that:
'An unexpectedly large number of men and women of all ages and conditions will readily respond to the challenge.
And will be eager to discuss not if but how we can create this new future.'
That was 1972.*

*Tijd meet wat verandert, ze meet ook
het wachten van een levend wezen
Van een levend wezen dat geboren werd om
te bewegen,
van een levend wezen dat niet beweegt*

*Hyperborea, boven Boreas,
Wanneer de polen smelten en de zeemonsters
vergaan
Wordt de zee limonade, dient een nieuwe tijd
zich aan
Overdag worden de poorten nooit gesloten
er zal geen nacht meer zijn
niets onreins komt er binnen*

*niemand die gruwelijk liegt
Ontsnappen is bijna onmogelijk
Het weefsel van je nachtmerries
Wanneer het niet bestaat
Niet echt of niet voor jou
Verdrink het, simpelweg
een afleiding tussen de andere
To be distracted is to be torn apart
Dit bos bestaat niet meer uit bomen
Zoek het groen in het binaire
en de stilte in de mening*

*Altijd geven we alles maar namen
geven de namen en trekken de nerven
net zolang totdat we wortels krijgen
Namen geven we wanneer ze verder groeien
ouder, groter worden en betrouwbaar
nu een zoon van zeven dagen
tijd
zenuwachtig wacht de vader
groeft de touwen in de bast;
ergens
breekt een glas;
de boom
zingt
hoger dan we horen
bladeren heten naar nergens*

*We kwamen hier we droomden
wie we waren: levens voor ons
als het water dat we volgden
onze huiden bleven achter op het strand
We waren niets; we zouden worden
in het paradijs dat morgen hier zou zijn*

*Ooit was elk woord een lied
totdat de eerste leugen werd verteld
de muziek vlucht, rukt zich los
van ons kabaal; de stilte willen we, de
stilte wil dat wij doorgaan met praten*

*Onder de woorden zijn gaten gevallen, [en]
een afgrond
snijdt ons weg van wat
dat zeggen wil: ademen, leven, dierlijk be-
staan. Terug
verlangend naar niet-denkend domweg, de
heimwee
maar in plaats daarvan: de woorden.
Wij vangen en vullen de stilte; we stoppen
haar vol
tot ze stikt; daar hoor ik al dat wat nu niet
meer
onze stemmen zijn dat opzwelt, uithaalt,
woedend gromt
terwijl er tussen ons een veer traag naar
beneden valt
Wanneer ik een klein kind zou zijn en ziek
dan zou ik daar de hele tijd naar kijken*

*Hoop is de stem van een vogel
Hoop is de boom die beweegt in de wind
Hoor de dunste twijg, hoor de zware stam*

*Fine, let's talk about the future.
Is it more important to save an existing soul
than to create one of your own?
If you try to solve this in isolation
you would be doomed to fail.*

*wat gezegd moet worden dat is
dit: de dingen
zijn niet wat ze eerder waren
nooit geworden wat ze ooit
hadden beloofd
er is zijn hand die nu gerimpeld
toch nog steeds haar wangen streelt
er is de bank, het bed dat ze nog delen
er is de tijd die in de kamer hangt en
de verwachting, nooit helemaal verdwenen
Het kwijtraken dat verder gaat
en meer verloren raakt
de dingen
zijn er niet
om je aan vast
te houden, verdragen je
tastende hand stoïcijns; zij
hebben jou niet nodig
misschien was je er nooit
In deze luwte hebben doden
hun eigen taal en stad; vergeven
ons voor alles wat bij leven nooit
gezegd, nu in marmer gebeiteld
op hun vermoeide, lang verloren
lichaam rust. Een eekhoorn rent
over hun bed; een boom groeit uit
hun steen, een beeld houdt bloemen
in de hand. Wat ze verdragen:
de voorbijgaande stad buiten hun muren;
ons scheve beeld van tijd, ook onze honger
die zelfs hen in rijen ordent, ons peilloze
verdriet, al deze hunkering die zij zo traag,
te snel ontgroeien.*

*Misschien komt er een omslagpunt
Is daar een ramp voor nodig?
Misschien is dat niet zo erg als ik nu denk
Build your own WikiHouse and 3D print a
bridge over your garden ditch.
Je houdt hoe dan ook wel een wereld over, en
waarschijnlijk ook wel mensen.*

*nee, dit is wat we niet
deden, die ochtend
we verfden niet de ramen zwart
we kochten geen enkele schaar
we schoten niet de vogels uit de bomen
we maakten geen enkel geluid
toen ze onze oren doorboorden
hoor je me? ik hoor
houd vast
hoor je? ik luister
laat los
hoor je me? ik huil
Je weet niet wat ik was*

*Al de verkeerde vragen, niet
de juiste klank, gezichten bleek
als brood en al te zacht, we
kijken weg, staren voorbij, we
wachten op de piep van nadat alles
is al te bekend en toch maar geen
manier om die te laten horen.*

*Wanneer we praten, liegen we
Maar als we zingen*

*Ik was nooit in het noorden, niet echt
Ik was nooit in een bos zo donker
Dat je alleen door te roepen
Nog weet waar je bent
Wanneer de eerste mens de tweede hoort
De tweede hoort de derde zingt
de wond wordt een verhaal; de
eenzaamheid een stem
Uit de gebarsten stenen kruipt
over al te grote afstand klinkt*

Tekstschrijver Wytske Versteeg (*1983) is een jongere Nederlandse auteur met een viertal romans en een groot aantal korte verhalen en essays op haar naam. Haar werk werd vertaald in zes talen. In haar romans weet ze de lezer steeds op indringende wijze mee te nemen in scenario's die even confronterend als meeslepend zijn. Ze ontving voor haar roman debuut (De wezenlozen, 2012) de VrouwDebuutprijs en voor haar tweede roman Boy (2013) de BNG Literatuurprijs. Haar meest recente roman is Grime (2017). Als politicoloog is ze betrokken bij de Urban Futures Studio (Universiteit Utrecht) waardoor ze ook vanuit weten-

schappelijk perspectief een expert is op het gebied van toekomst.

Wytske Versteeg over het libretto:

“Hoe komt de toekomst een kamer binnen? Het klinkt als het begin van een slechte grap. De toekomst is al overal, maar blijft altijd net buiten ons bereik. Hoe schrijf je over zoiets ongrijpbaars, over iets wat niet bestaat? De vraag lijkt zichzelf te beantwoorden: een romanschrijver doet immers weinig anders dan schrijven over dat wat niet bestaat. Maar die verbeelding komt voort uit het bestaande; uit de gesprekken die je toevallig opvangt, de landschappen

*een klein simpel geluid
Elk woord deel van een weefsel
Elke zin een melodie
Klank kruipt waar het niet gaan kan
Het diepst raakt een gedicht
waarvan we de taal
niet verstaan; jouw stem
weet wie ik ben, een ander*

*Allemaal alleen in het heelal
De hemel boven ons te koud
beweeg me, lief, vergeef me
De aarde oud en niet gehecht
aan ons, ontroer me, lief
beroer me, raak me aan
altijd kijken we naar bospaden
waar niemand
vanachter glas naar gras dat
niet bezeten is, het bos leeg
op de bomen na, de heide steeds
op het moment van sterven*

*altijd stellen we ons voor dat iemand
met broodkruimels de weg baant*

*Omdat er niets nog niet gezegd
beoordeeld, vastgelegd is
hebben we lege handen.
Waar is de lucht nog zwart
de kaart nog leeg
het oerwoud niet ontdekt
diep onder de grond misschien
als je goed luistert het geruis
van een rivier in staat
ons te vervoeren*

*In fact, we don't even have to talk about the
future anymore*

waar je doorheen reist, de verhalen die je hoort. Fictie kan een nieuwe wereld bouwen, maar niet een wereld zonder wortels. Voor toekomst geldt precies hetzelfde. We zijn niet in staat om te voorspellen wat er gaat gebeuren, en dus is elk toekomstbeeld fictief. Fictief, maar daarmee niet onbelangrijk. Wie een verhaal begint, schept een verwachting. Wie een toekomst schetst, begint een pad. De wereld om ons heen is vol van dat soort paden. De meeste zijn inmiddels platgetreden en betegeld. Het zijn snelwegen geworden; verhalen waarvan we het einde al denken te kennen nog voordat de eerste zin is uitgesproken. Maar wanneer iets

bekend klinkt, komt dat meestal doordat we niet goed genoeg opletten, doordat we gestopt zijn met luisteren, kijken, waarnemen. Luister. Klinkt de stilte vlak vóór een concert anders dan die na afloop?"

Imre Ploeg

Wat gezegd moet worden dat is dit

Wat gezegd moet worden dat is

dit: de dingen

zijn niet wat ze eerder waren

nooit geworden wat ze ooit

hadden beloofd

Er is zijn hand die nu gerimpeld

toch nog steeds haar wangen streelt

er is de bank, het bed dat ze nog delen

er is de tijd die in de kamer hangt en

de verwachting, nooit helemaal verdwenen

Het kwijtraken dat verder gaat

en meer verloren raakt

de dingen

zijn er niet

om je aan vast

te houden, verdragen je

tastende hand stoïcijns; zij

hebben jou niet nodig

misschien was je er nooit

In deze luwte hebben doden

hun eigen taal en stad; vergeven

ons voor alles wat bij leven nooit

gezegd, nu in marmer gebeiteld

op hun vermoeide, lang verloren

lichaam rust. Een eekhoorn rent

over hun bed; een boom groeit uit

hun steen, een beeld houdt bloemen

in de hand.

Wat ze verdragen:

de voorbijgaande stad buiten hun muren;

ons scheve beeld van tijd, ook onze honger

die zelfs hen in rijen ordent, ons peilloze

verdriet, al deze hunkering die zij zo traag,

te snel ontgroeien.

Imre Ploeg (*1990) studeerde in 2012 summa cum laude af aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag. Imre vindt in zijn muziek een basis om om te gaan met existentiële vragen, waaronder ecologische: een sterke connectie met het thema. Ploeg verzorgde eerder compositieopdrachten voor o.a. Kamerkoor JIP, het Nederlands Studenten Kamerkoor en het Kennemer Jeugd Orkest.

Imre over zijn compositie: “In het midden van het libretto vond ik de zin ‘Wat gezegd moet worden dat is dit’. Hier kon ik niet omheen. De passage die op deze zin volgt gaat op een hele mooie manier in op de vraag van de toekomst zonder hierin tot een antwoord te komen. De kernzin is voor mij ‘Er is zijn hand die nu gerimpeld toch nog steeds haar wangen streelt’. Een prachtige zin, waarin de vergankelijkheid en het onvermijdelijke sterven vermengen met de schitterende realisatie dat liefde eeuwig is.”

Ernst Reijseger

Ooit was elk woord een lied

*Ooit was elk woord een lied
totdat de eerste leugen werd verteld*

*Onder de woorden zijn gaten gevallen
en een afgrond*

*Als de vink zwijgt
Als de mees zwijgt
Als de nacht valt
Als uit de kronen van de bomen
De vleermuis opstijgt
Het leven valt*

De talen zijn gestorven

*Tussen ons valt traag een veer naar beneden
Wanneer ik een kind zou zijn en ziek
zou ik daar lang naar kijken*

*De heimwee
maar in plaats daarvan de woorden*

*How to spot a cynic?
ask them about the future
and they will tell you about the past
[Hoe herken je een cynicus?
vraag ze naar de toekomst
en ze beginnen over het verleden]*

Ernst Reijseger (*1954), cellist, componist en genrebender, musicert op het snijvlak tussen klassieke muziek, jazz en volksmuziek. Vaak in samenwerking met dichters, dansers en filmmakers. Hij maakt hierbij veel gebruik van improvisatie, een manier van werken die tevens zeer toepasselijk is bij het verkennen van een onzekere toekomst. Reijseger componeerde recentelijk voor onder meer het barokensemble Forma Antiqua en onder de titel *Requiem for a Dying Planet* muziek voor de documentaire *The White Diamond* van Werner Herzog.

Ernst over zijn compositie:

“Ik zie de toekomst als iets waarin het zingen in de verdrukking is geraakt. Onderling contact is gevaarlijk vanwege blootstelling aan virussen. De overheid controleert creatief samenzijn. Als subversieve daad bedient de jonge generatie zich van het zeer coole superretro communicatiemiddel Morse. Morse en apps krijgen een rol in de muziek als men gasmaskers moet dragen tegen rondzwevende gifwolken.

Het grote verlangen naar samen musiceren is ondanks alle gevaren niet uit te roeien.”

Roel van Oosten

Utopia

I. We kwamen hier ...

*We kwamen hier we droomden
wie we waren: levens voor ons
als het water dat we volgden
onze huiden bleven achter op het strand
We waren niets; we zouden worden
in het paradijs dat morgen hier zou zijn*

II. Misschien komt er een omslagpunt ...

*Misschien komt er een omslagpunt
Is daar een ramp voor nodig?
Misschien is dat niet zo erg als ik nu denk
Build your own WikiHouse and 3D print a
bridge over your garden ditch.*

[Bouw je eigen Wiki-Huis en 3D-print een brug over de sloot in je tuin]

*Je houdt hoe dan ook wel een wereld over, en
waarschijnlijk ook wel mensen.*

III. Omdat er niets ...

*Omdat er niets nog niet gezegd
beoordeeld, vastgelegd is
hebben we lege handen.
Waar is de lucht nog zwart
de kaart nog leeg
het oerwoud niet ontdekt
diep onder de grond misschien
als je goed luistert het geruis
van een rivier in staat
ons te vervoeren*

Roel van Oosten (*1958) verstaat als ervaren componist van moderne klassieke muziek de kunst om zelfs internationaal recht te vertonen in aansprekende muziek (bijv. Mare liberum n.a.v. Hugo de Groots oeuvre in 2009). Voor ons gekozen thema “de toekomst” is hij uitermate passend. In het buitenland zijn composities van hem o.a. in V.S., China, Nieuw Zeeland uitgevoerd, en in Nederland door o.m. het Residentie Orkest, het Noordhollands Philharmonisch Orkest, het Nederlands Balletorkest, en ensemblestukken door o.m. het Asko Ensemble en het Osiris Trio. Daarnaast heeft hij veel vocale werken geschreven en solowerken voor gerenommeerde solisten.

Roel over de compositie:

“Intutief heb ik teksten gezocht die bij mijn muzikale idioom passen, wat zowel swingend jazzy als wel meditatief is. Om verschillende sferen op te roepen ben ik uitgekomen op drie zeer verschillende fragmenten. Zo leenden de lichtere Engelse frases zich om het koor een meer virtuoze kant te laten tonen.

In de tekst vond ik een mogelijkheid om de toekomst met vertrouwen tegemoet te treden, als je er voor open staat om dat te bereiken: ‘als je goed luistert’. Maar toch blijft er vanuit ons heden niets meer over dan een hoopvol denken over de toekomst: er is nog niets bekend en gezegd. De compositie eindigt dan ook met een onopgelost akkoord, als uitdrukking van het woordje ‘niets’.”

Merlijn Twaalfhoven

Gras dat niet bezeten is

*Hoor je me? ik hoor
houd vast
hoor je? ik luister
laat los
hoor je me? ik huil
Je weet niet wat ik was
Al de verkeerde vragen, niet
de juiste klank, gezichten bleek
als brood en al te zacht, we
kijken weg, staren voorbij, we
wachten op de piep van nadat alles
is al te bekend en toch maar geen
manier om die te laten horen.*

*Allemaal alleen in het heelaal
De hemel boven ons te koud*

*beweeg me, lief, vergeef me
De aarde oud en niet gehecht
aan ons, ontroer me, lief
beroer me, raak me aan
altijd kijken we naar bospaden
waar niemand
vanachter glas naar gras dat
niet bezeten is, het bos leeg
op de bomen na, de heide steeds
op het moment van sterven
altijd stellen we ons voor dat iemand
met broodkruimels de weg baant*

*Wanneer we praten, liegen we
Maar als we zingen*

Merlijn Twaalfhoven (*1976) geldt als een van de belangrijkste componisten van zijn generatie. Hij weet door zijn interculturele benadering en maatschappelijk betrokken insteek (e.g. Earth Hour 2017) culturele bronnen van verschillende tradities op een actuele manier met elkaar te verbinden. Verder is hij lector aan de hogeschool voor de kunsten ArtEZ waar hij onderzoek doet naar hoe met hedendaagse kunst een breed publiek te bereiken zonder artistieke concessies te hoeven doen. Zijn composities worden wereldwijd uitgevoerd, o.a. door het Tokyo Symphony Orchestra en het Nederlands Philharmonisch Orkest.

Merlijn over zijn compositie:

“Toen ik de teksten van Wytse las ontstond er een ongemakkelijke mix van tegenstrijdige gevoelens. Ik proefde een diepe vrees voor de teloorgang van de natuurlijke wereld, vleugjes optimisme maar ook een soort poëtische droomtoestand. Ik heb gezocht naar fragmenten waaruit urgentie spreekt, maar die ons ook meevoeren als in een bizarre droom. Een toekomst die onvoorstelbaar vreemd is.

Door de meetgegevens van NASA via een algoritme om te zetten in toonhoogte is klimaatverandering letterlijk hoorbaar. Het resultaat is zeer muzikaal en draagt een emotionele lading, die hopelijk het thema dichterbij de mensen brengt.”

Krista Audere

dirigent

Krista Audere (*1989) studeerde in 2009 af als koordirigent en koorzangeres aan de Riga Dom Choir School in Letland. Vervolgens behaalde zij in 2013 haar bachelordiploma Koordirectie aan de Jazeps Vitols Latvian Academy of Music en breidde ze haar muzikale bekwaamheid uit aan de Staatliche Hochschule für Musik und Darstellende Kunst Stuttgart. In datzelfde jaar begon ze in het kader van een uitwisselingsprogramma met de masteropleiding Koordirectie aan het Conservatorium van Amsterdam waar ze bij Jos Vermunt summa cum laude afstudeerde.

Tussen 2008 en 2014 was Krista als mede-oprichtster en dirigent verbonden aan het Latvian University Mixed Choir Dziesmuvara. Daarnaast was zij van 2010 tot 2013 tweede dirigent van het VEF Culture Palace Female

Choir Dzintars. Behalve als dirigent is Krista Audere ook als zangeres actief. Zij was van 2005 tot 2008 lid van jongerenkoor Kamēr... en trad daarnaast op met vocaal ensembles Anima Solla (2010-2012) en het William Byrd Consort (2011). Haar succesvolle carrière leidde vanaf 2011 tot regelmatige deelname aan projecten van het prestigieuze Lets Radiokoor. Krista is sinds 2013 lid van het Tenso European Chamber Choir en nam in Nederland deel aan het project Meesters&Gezellen voor jonge zangers (2014 en 2015). In 2015 heeft ze ook samengewerkt met Cappella Amsterdam. Momenteel is Krista dirigent van het VU-Kamerskoor, het Wagenings Studentenkoor en kamerskoor Venus. Daarnaast werkt ze als repetitor en stemcoach met verscheidene koren en vocale ensembles in Nederland.

Het VU-Kamerkoor

Het VU-Kamerkoor bestaat in 2018 een halve eeuw. Het koor telt ruim 30 ambitieuze koorzangers: zowel jeugdig enthousiasme als wijze ervaring maken deel uit van de magische mix. Deze variëteit zet zich voort in de programmakeuze, waarin ruimte is voor zowel stokoude als nagelnieuwe muziek, met instrumentale begeleiding of a capella. Sinds september 2016 wordt het koor aangevuurd door de jonge, ambitieuze dirigent Krista Audere, die in hetzelfde jaar aan het Amsterdamse conservatorium summa cum laude afstudeerde.

Recente wapenfeiten zijn het Weihnachtsoratorium, de Hohe Messe en de motetten van J.S. Bach, Schnittkes Concert voor koor en Figure Humaine van Poulenc. Op de 100e geboortedag van Benjamin Britten zongen we zijn A Boy Was Born. Van onze uitvoering van Joep Franssens' Harmony of the Spheres in de Utrechtse Pieterskerk maakte de componist een cd-opname.

Het VU-Kamerkoor kijkt om zich heen in het muzikale landschap rond Amsterdam, en werkt graag samen met andere muziekgezelschappen. Met Toonkunstkoor Amsterdam en het Nederlands Philharmonisch Orkest zongen we de grootse Grande Messe des Morts van Hector Berlioz in het Concertgebouw. De VU-Kamerkoordames lieten van zich horen in The Planets van Gustav Holst, uitgevoerd door het VU-Orkest. In 2017 verbonden wij ons met barokensemble Eik & Linde voor een uitvoering van Bachs Matthäus Passion, en met het Cello8tet Amsterdam voor een bijzondere uitvoering van het Requiem van Fauré.

Als koor zoeken wij geregeld ondersteuning van professionals. Recentelijk volgden wij masterclasses bij Philippe Herreweghe, Ton Koopman en Jos van Veldhoven. De Russisch-Nederlandse cellist Dmitri Ferschtman droeg bij aan ons programma 'Denkend aan Rusland'. Als solisten traden bij ons op Lenneke Ruiten, Marcel Beekman, Henk Neven en vele anderen.

Bas Cornelissen
Michel Couzijn
André Jansen
Quinten Krijger
Ricus Smid
Martijn Smit
Martijn ten Velden
Roel Zinkstok

vukk.nl/vrienden

act — impact

campagnes, huisstijlen
websites, fotografie
infographics en animatie
actimpact.nl – zesgraden.nl

Duurzaam denken,
duurzaam doen.

Wij zijn idealisten. Dromers.
Maar we dromen wel met
opgestroopte mouwen.
Want met onze ontwerpen
willen wij de wereld echt
mooier maken. Wij zijn het
collectief Act Impact.

vioolbouw / restauratie / strijkstokken

christian jünemann

koningsstraat 17 / nl 1011 es amsterdam

t 020 638 79 00 / f 020 428 80 52

www.junemann.com / info@junemann.com

De Boelelaan 1105
1081 HV Amsterdam
T 020 - 598 40 00
E info@vuboeekhandel.nl
I www.vuboeekhandel.nl

Openingstijden
ma-vr 9-19 uur
za 10-15.30 uur

Studieboeken

Vakliteratuur

Romans

Muziek

Reizen

Kunst

Koken

en veel meer...

VU Boekhandel Amsterdam

Academische boekhandel Vrije Universiteit

PROEF DIT 'NS

Liefhebber van koffie of thee? Bij Simon Lévelt vindt u altijd iets leuks. Van theepot tot espressomachine. En van de meest uiteenlopende theesoorten tot bijzondere koffie. Kom 'ns langs. Snuif de geur van versgemalen koffie en theemengels en ontdek andere smaken.

F. Bolstraat 154, Prinsengracht 180,
Stationsplein 15, Kinkerstraat 109,
Jodenbreestraat 20, Waldenlaan 4

www.simonlevelt.nl

Nederlands Studenten Kamerkoor
- 45 jaar -

IN THE BEGINNING

o.l.v. Béni Csillag

Bruckner • Mendelssohn
Rheinberger • Ives

Concerttournee 2019

15/02 Rotterdam - 16/02 Leiden - 17/02 Eindhoven
22/02 Wageningen - 23/02 Nijmegen - 24/02 Groningen
01/03 Utrecht - 02/03 Den Haag - 03/03 Amsterdam

Kaarten reserveren via www.nskk.nl

Bestuur

Bas Cornelissen (voorzitter)
Saskia de Man (secretaris)
Ruud Maas (penningmeester)
Lieke Maier (PR)

Stuurgroep

Peter-Ben Smit, Bas Cornelissen,
Martijn Smit, Chantal Bekker,
Krista Audere, Bea Kis

Productie en regie

Milou de Rooij, Krista Audere,
Chantal Bekker

Licht

Joost Smit, Gea Plantinga

Redactie

Quinten Krijger, Eveline van Schie, Martijn
Smit, Chantal Bekker

Schrijvers

Quinten Krijger, Ellen Langemeijer

Vertalingen

Stefan Epskamp, Daan Fischer, André Jansen

Acquisitie

Jasper Hupkes

Ontwerp

Chantal Bekker, actimpact.nl

Gedrukt op 100% gerecycled papier

Dit lustrumconcert wordt mede mogelijk
gemaakt door:

Amsterdams Fonds voor de Kunsten

Fonds voor de Geld- en Effectenhandel

Van Coeverden Adriani Stichting

Iona Foundation

Prins Bernhard Cultuurfonds

VU Vereniging

Vrije Universiteit

2068:

● oh vukk!

● oh yes!

(Vink aan wat van toepassing is)

2019: Famous last words

Het VU-Kamerkoor gaat op zoek naar muzikale hoogtepunten waar componisten soms op hun sterfbed nog aan sleutelden, van Schütz tot Schubert en van Bach tot Brahms.

za 6 april 2019, 20:15
Lutherse Kerk, Utrecht

zo 7 april 2019, 15:15
Waalse Kerk, Amsterdam

Reserveer via vukk.nl